

บันทึกการเลี้ยงดูสามียุกหิน

史前养夫记

2

决绝

เจว์เจว์

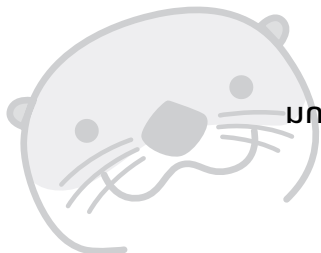
เขียน

มกรา หน้าฝน และสิมิลิเบีย

แปล

黑芝麻糊

วาด

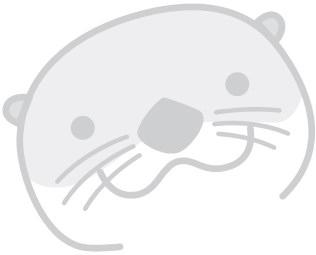

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

📘 @Lilac.Novel

✉ @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

ยินดีต้อนรับคุณผู้อ่านสู่โลกยุคหินอีกครั้งค่ะ ในที่สุดสงเหี้ยกับโจวจี้ก็เข้าพิธีเป็นคู่ครองกัน ทำให้ความสัมพันธ์เริ่มพัฒนากันมากขึ้น แม้ว่าในสายตาของคนรอบข้างจะมองว่าโจวจี้เป็นเพียงคนอ่อนแอ แต่สำหรับเจ้าหมีน้อยอย่างสงเหี้ย เพียงมีโจวจี้ทำอาหารแสนอร่อยยามกลางวัน ตกกลางคืนก็มาช่วยล้างชาม เขาก็พอใจและมีความสุขมากแล้ว

นอกจากนั้น อดีตคนรักเก่าอย่างซือลี่ ก็ยังโดนจับตัวไปอย่างไม่รู้ชะตากรรมว่าเขาจะได้กลับมายังเผ่าหมี่ใหญ่อีกหรือไม่ คงมีแต่เทพอสูรเท่านั้นที่จะรู้

ในเล่มที่สองนี้ สงเหี้ยกับโจวจี้จะได้เริ่มออกเดินทางไปกับขบวนแลกเปลี่ยนไปยังเผ่าต่างๆ แต่ไม่รู้เลยว่าคนจากเผ่าอื่น ๆ นั้นจะต้อนรับอย่างเป็นมิตรหรือศัตรู ถ้าพร้อมแล้ว เรามาเริ่มเดินทางไปด้วยกันค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

ທດສະຍານ

46

จากไป

โจวจี้ใช้ทักษะไปไม่บ่อยจึงสลัดจากหมอผีประจำเผ่าพัน

จากนั้นเมื่อรู้สึกว่าย่างเข็มนาฬิกาและซ่อนตัวอยู่ในจุดอับสายตาเพื่อสังเกตผู้คนในเผ่า อีกทั้งลมหายใจของเข็มนาฬิกาไม่มั่นคงอย่างยิ่ง

หากความคิดของเขาไม่ผิดพลาด ตอนนี้สภาพร่างกายของเข็มนาฬิกาแย่มาก เป็นผู้ที่สามารถหลุดลงได้ทุกเมื่อ และยอมเป็นระเบิดเวลาสำหรับเผ่าหมีใหญ่

คนใกล้ตาย เรื่องอะไรแบบไหนก็ทำออกมาได้หมด

ด้วยความแข็งแกร่งของโจวจี้ในตอนนั้น อยากรจะออกจากเผ่าไปอย่างไร ยียบเขี่ยยอมเป็นเรื่องที่ทำได้โดยง่าย

เขาออกจากเผ่าไป จากนั้นใช้พลังพฤษชาทำเครื่องแต่งกาย แล้วสวมหน้ากากที่ทำจากไม้

การแต่งกายเช่นนี้อันที่จริงดูพะรุงพะรังมาก ในสายตาโจวจี้ถึงขั้นชวนให้คนหัวเราะจริง ๆ แต่บนโลกใบนี้ที่ทุกคนล้วนแต่งกายกันเกินพรรณนา เขาแต่งกายเช่นนี้นับว่าไม่เลวแล้ว

ไม่ต้องพูดถึงเรื่องอื่น แค่เข็มนาฬิกา...เสื้อผ้าที่เข็มนาฬิกาสวมใส่นั้นแตกต่างจากหนังสัตว์ที่คนในเผ่าสวม คุณภาพของมันสูงกว่ามาก แต่ในสายตาของเขา เครื่องแต่งกายของเข็มนาฬิกาเป็นเพียงกระสอบคลุมเท่านั้น

โจวจี้มองลอดหน้ากากไปจับจ้องชายที่อยู่ตรงหน้า

ผู้ชายคนนี้คล้ายกับเขามาก หรือจะพูดอีกอย่างก็คือคล้ายกับเจ้าของร่างที่เขาข้ามมิติมาอาศัยร่างมาก ๆ สิ่งที่เขาเชื่อที่พูดน่าจะเป็นความจริง ชายผู้นี้เป็นบิดาของเจ้าของร่างเดิม

ไม่เช่นนั้นนั่นหากชายที่แข็งแกร่งเช่นนี้ถูกคนกล่าวอ้างตามอำเภอใจว่าเขามีบุตรชายที่ 'ไม่มีดีสักอย่าง' เกรงว่าคงจะฟาดเขาด้วยหนึ่งกำปั้นให้ตายก่อนแล้วจึงจัดการซื้อลี้ให้ตายไปอีกคนแน่

หลังจากที่เซียงเทียนสูญเสียผลเทพอสูรไป คนก็กลายเป็นวิกลจริตไปเล็กน้อย ทว่าตอนนี้เมื่อมีคนลึกลับปรากฏอยู่ตรงหน้า ในที่สุดเขาจึงสงบลงถึงขนาดเก็บงำพลังงานในร่างที่ยุงเหยิงไว้

ทันทีที่เขาเก็บพลังเข้าไป พลังงานในอากาศก็สงบลงมาก โจวจี้มองมาที่เขาและเอ่ยขึ้นว่า "ผลไม้ที่อยู่ในรอยแยกหิน ข้าเป็นคนเอาไปเอง"

"เจ้าเป็นใคร" เซียงเทียนเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเย็นชา

"เจ้าไม่จำเป็นต้องรู้" โจวจี้มองอีกฝ่ายหนึ่ง "เจ้ากำลังจะตาย"

จากเดิมที่สีหน้าของเซียงเทียนดูไม่น่ามองอยู่แล้วก็ยิ่งแยขึ้นไปอีก ไอลังหารแผ่ซ่าออกมาทันที

โจวจี้ไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น "ผลไม้ที่รักษาเจ้าไม่ได้ พลังงานในร่างกายเจ้า ยุงเหยิงเพียงนี้ หากกินมันเข้าไปอีก มีเพียงแต่จะทำให้เจ้าทรุดลงตรงนั้น"

"เฮอะ!" เซียงเทียนหัวเราะเสียงเย็น เขาอาจจะเคยคิดเรื่องนี้มาก่อน แต่ไม่เชื่อในสิ่งที่คนผู้นี้พูดออกมา

ผลไม้ นั่นคือพลังชีวิตหนึ่งเดียวของเขา!

ตอนนี้เขาอยากรู้เพียงว่าคนลึกลับตรงหน้าผู้นี้คือใคร! ใช้คนที่เจ้าสิงโตตัวนั้นหลุดปากบอกฐานะออกมาใช่หรือไม่

เมื่อเห็นว่าเซียงเทียนไม่เชื่อ โจวจี้ก็ไม่แปลกใจเท่าไรนัก พลังจิตของเขาพุ่งเข้าหาเซียงเทียน ข้าพลังงานในร่างยังข่มทับเซียงเทียนไว้เช่นกัน

เซียงเทียนกระอักเลือดออกมาทันที หน้าเปลี่ยนสีอย่างรุนแรง

ในบรรดาราชาอสูรทั้งหลาย พลังกำลังของเขาคือว่าแข็งแกร่งมากที่สุด แม้ว่าจะมีภัยแฝงเร้นอยู่ในร่างกายก็ตาม เขากลับไม่เกรงกลัวใคร แต่คนตรงหน้านี้คิดไม่ถึงว่าจะสามารถข่มเขาไว้ได้

เซียงเทียนกำลังจะพูดบางอย่าง ทันใดนั้นก็รู้สึกวาทังร่างไร้เรี่ยวแรง ในขณะเดียวกันก็มีบางอย่างที่ไม่รู้ว่าคือสิ่งใดพุ่งเข้าไปในร่างกายของเขา

เซียงเทียนตื่นตระหนก เขาอยู่ในป่าทึบแห่งนี้นานกว่ายี่สิบปี คิดว่าที่แห่งนี้เป็นทางรอดของเขา แต่ไม่เคยคิดว่าที่แห่งนี้จะกลายเป็นที่ฝังกระดูกของเขาแทน!

คนผู้นี้... จะฆ่าเขาหรือ

เซียงเทียนอยากพุ่มกำลังสุดชีวิตเพื่อต่อต้าน แต่ไม่ช้าก็รู้ว่ามิบางอย่างไม่ถูกต้อง พลังงานลึกลับที่เข้ามาในร่างกายไม่ได้ทำร้ายเขา ตรงกันข้ามกลับประสานแกนคริสตัลที่แตกร้าวเข้าด้วยกันแทน

เซียงเทียนในเวลาอันแทบจะแยกระหว่างความเป็นจริงกับภาพลวงตาไม่ออกผ่านไปพักใหญ่ ในที่สุดเมื่อเซียงเทียนฟื้นขึ้นมา เขารู้สึกว่าอาการของตนดีขึ้นกว่าเดิม

โรคซ่อนเร้นที่กัดกินร่างกายของเขายังไม่ได้รับการรักษาให้หายไปหมด แต่สภาพของแกนคริสตัลในร่างกายของเขากลับดีขึ้นกว่าเดิมแต่ก่อนที่เขาจะพบผลเพอสุร์เสียอีก!

หากเป็นก่อนหน้านี้ เซียงเทียนยังคงเกลียดชังหน้าคนลึกลับตรงหน้านี้เข้ากระดูกดำ แต่ชั่วขณะนี้เขาไม่กล้าที่จะเกลียดชังอีกต่อไปแล้ว

คนผู้นี้แข็งแกร่งเกินไป วิธีการของเขาช่างอัศจรรย์หาที่เปรียบมิได้ ไม่อาจตั้งตนเป็นศัตรูกับคนผู้นี้ได้อย่างเด็ดขาด

ขณะเซียงเทียนกำลังคิดเช่นนั้นอยู่ เขาได้ยินคนผู้นั้นพูดว่า “เจ้ารีบออกไปจากป่าทึบเสีย”

หลังจากที่คนผู้นั้นพูดจบ ไม่นานก็มองไม่เห็นเงาแล้ว

เซียงเทียนรู้สึกเหมือนได้ผ่านความเป็นความตายมาแล้วหนหนึ่ง เขาทิ้งนับถือทั้งหวาดกลัว แต่สถานที่แห่งนี้ เขาไม่กล้าที่จะอยู่อีกต่อไปจริงๆ

เขาจากไปอย่างรวดเร็ว วิ่งไปได้สักระยะหนึ่งแล้วย้อนกลับไปยังถ้ำที่เขาจัดการซื้อเงินหมดสติและซ่อนตัวเอาไว้

ซื้อสิ่งที่หมดสติยังคงนอนอยู่ที่นั่น เขาแบกซื้อลี้ออกจากป่าทึบไปอย่างรวดเร็ว

ในระหว่างนั้นซ็อลลีตื่นขึ้นมา เมื่อจุกคิดถึงสถานการณ์ได้จึงพยายามตื่นนอน แต่แล้วกลับถูกเซียงเทียนปล่อยหมดใส่จนหมดสติไปอีกรอบ

เซียงเทียนจัดการกับคนลึกลับผู้นั้นไม่ได้ ดังนั้นเขาจึงนำไฟโตะสมาลงกับซ็อลลีทั้งหมด

เหตุผลที่เซียงเทียนไม่ฆ่าเขาก็เป็นเพราะว่าซ็อลลีสามารถดูดซับพลังงานรอบ ๆ ได้เอง

เมื่อคิดเช่นนี้ เซียงเทียนก็เหลือบมามองซ็อลลี

เขากลัวว่าซ็อลลีจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับคนลึกลับผู้นั้น ซึ่งคนผู้นั้นอาจจะตามมาทันก็ได้ แต่โชคดีที่เขาไม่เห็นอะไรเลย

ผีเท้าของเซียงเทียนรวดเร็วยิ่งขึ้น

ป่าทึบแห่งนี้เป็นสถานที่กันดาร ผู้คนในวิหารเทพอสูรมักจะถูกผู้คนและเผ่าที่กำเนิดขึ้นที่นี่ ใครจะไปคิดว่าในป่าทึบแห่งนี้จะมีผู้แข็งแกร่งเช่นนี้อยู่

โจวจี้มองดูเซียงเทียนพาซ็อลลีจากไป

เขาช่วยเซียงเทียนเพราะกลัวว่าเซียงเทียนจะกลายเป็นบ้า และก็เป็นเพราะเซียงเทียนคือบิดาเจ้าของร่างเดิมด้วย ส่วนเรื่องที่เซียงเทียนไม่ชอบเขา... จุดนี้ อันที่จริงเขาก็พอจะเข้าใจได้ หากเขามีบุตรชายที่โง่เขลา เก่งกว่าตนคงจะไม่ชอบเช่นกัน

แต่กับซ็อลลี เขาไม่ได้คิดจะช่วยเลย

ประการแรกเขาไม่ชอบเข้าไปจัดการกับเรื่องยุ่ง ๆ เช่นนี้ และประการที่สอง... เขาคิดว่าซ็อลลีมีปัญหาบางอย่าง

คนที่มึปัญหา ก็ปล่อยให้เขาออกจากเผ่าไปนั้นละดีแล้ว

ส่วนซ็อลลีหลังจากถูกจับไปแล้วอาจจะถูกเซียงเทียนทรมาณบีบบังคับให้สารภาพอะไรก็ตามแต่... ซ็อลลีเป็นคนขี้ขลาดเซียงเทียนเอง ไม่เกี่ยวอะไรกับเขาเลย

เขาเพียงอยากให้เผ่าหนีใหญ่นั่นอยู่รอด และอยากให้สงเหี้ยอยู่อย่างปลอดภัยเท่านั้น

โจวจี้ใช้พลังจิตร่วมกับพลังพิชิตที่สามารถบรรเทาอาการบาดเจ็บให้กับเซียงเทียน อันที่จริงมันไม่ได้ทรงพลังอย่างที่เซียงเทียนคิด อีกอย่างการช่วยรักษาเซียงเทียน ยิ่งไม่ใช่เรื่องที่ทำได้ง่ายเลย

เขาไม่สามารถช่วยฟื้นฟูแกนคริสตัลของเซียงเทียนได้ทั้งหมด ดังนั้น จึงชี้แนะเซียงเทียนคร่าว ๆ เท่านั้น หากไม่เกิดอะไรที่เหนือความคาดหมายขึ้นมา เซียงเทียนน่าจะมีชีวิตอยู่ได้นานกว่าสิบปี

แต่จะเกิดอะไรขึ้นบ้างในวันหน้า ย่อมไม่ใช่ธุระกองการอะไรของเขาแล้ว หลังจากช่วยรักษาเซียงเทียนแล้ว โจวจี้ก็เหนื่อยมาก พลังจิตของเขา ถูกผลาญไปจนเกลี้ยงแล้ว...

เมื่อคลั่งหน้าผากของตัวเองแล้ว โจวจี้ตัดสินใจจะไปดูสถานที่ที่พลังงาน ผ่องออกมาอย่างเข้มข้นเมื่อคืนวานสักหน่อย

แล้วก็ไม่ว่าบิดาเจ้าของร่างเดิมอาละวาดใส่ป่าแห่งนี้จนมีสภาพเป็นอย่างไร บ้าง

แม้ว่าจะไม่มีอะไรนอกจากต้นไม้และพวกหนอนพวกแมลง แต่ต้นไม้ในป่า ทั้งหมดล้วนเป็นต้นไม้ยักษ์อายุนับร้อยปี ซึ่งโจวจี้ชอบพวกมันมาก

ตอนที่โจวจี้ไล่เซียงเทียนออกไป สงเหี้ยซึ่งออกไปล่าสัตว์ก็เจอเข้ากับ ตะขาบอกปล้องหนึ่งตัว

สงเหี้ยไปล่าสัตว์กับสงฉี นับตั้งแต่ที่ตนเองก็ไม่รู้ว่าทำอะไรถึงได้รับการ อากาโรคเจ็บของสงฉีจนดีขึ้น สงฉีก็กระตือรือร้นต่อเขาจนเกินพอดี

แม้ว่าบางครั้งสงเหี้ยจะรู้สึกไม่ชิน แต่ก็ต้องยอมรับว่าการมีสงฉีเป็นผู้ช่วย ตอนที่ออกล่าสัตว์นั้นนับเป็นเรื่องดีเรื่องหนึ่งเลยก็ว่าได้

พวกเขาล้วนเข้าใจอีกฝ่ายดี ประสานงานกันอย่างรู้ใจ

ทั้งสองเดินไปตามทาง ขณะเดินก็สังเกตบริเวณรอบ ๆ ไปพลาง จู่ ๆ ตะขาบอกปล้องตัวยักษ์ที่ยาวเกือบสองจั้งก็คลานออกมาจากดินเลนที่อยู่ด้านข้าง พร้อมกับพุ่งเข้ามาทางพวกเขา

ทั้งสงเหี้ยและสงฉีต่างเปี่ยมไปด้วยประสบการณ์ในการต่อสู้ จึงรีบเปลี่ยน ร่างเป็นสัตว์อสูรในทันที ทว่าตะขาบอกปล้องเช่นนี้รับมือไม่ง่าย ทั้งสองอาจเกิด อันตรายได้ทุกเมื่อ เพราะพวกเขาอาจจะพลาดตีเปลือกของมันไม่สำเร็จ แต่ ตะขาบอกปล้องกลับสามารถกรีดโดนผิวหนังของเขาได้สบาย

หากมีหลายคน แล้วมีคนคอยล่อให้ตะขาบอกปล้องโจมตีนั้น คนที่เหลือ สามารถลงมือโจมตีตรงข้อต่อของมันได้ ทว่าเวลานี้มีแค่พวกเขาสองคนเท่านั้น

ตะขาบอกล้อต้วนี้ยังแข็งแรงกว่าที่สงเหอและคนอื่น ๆ เคยเจอมาก่อนหน้านี้มาก!

สงเหี้ยไม่ทันได้ระวังจึงถูกตะขาบอกล้อชวนไปหลายครั้ง ผิวตรงหน้าอกของเขาก็เปิดออกจนเห็นเนื้อใน

ก่อนหน้านี้ตอนที่สงเหอจับตะขาบอกล้อได้หนึ่งตัว สงเหี้ยก็กระตือรือร้นอยากจะจับอีกสักตัว ยามนี้เขาเริ่มรู้สึกเสียใจภายหลังแล้ว แต่ว่าในเวลาเช่นนี้ก็ทำได้เพียงสู้อยู่ไม่ถอยเท่านั้น

เห็นได้ชัดว่าความโกรธแค้นที่ตะขาบอกล้อมีต่อพวกเขานั้นเต็มเปี่ยม!

จะว่าไปสงเหี้ยเองก็ถือว่าเคราะห์ร้าย ตะขาบอกล้อกินไปไม่พืชผักที่เนาเสียมาโดยตลอด ไม่โจมตีมนุษย์โดยไม่มีเหตุผล แต่ก่อนหน้านี้เซียงเทียนไปก่อความวุ่นวายในป่า ฆ่าตะขาบอกล้อไปไม่น้อย จึงไปยั่วให้มันโกรธแค้นเข้า

ตะขาบอกล้อทั่วไปยาวเพียงเกือบหนึ่งจั้ง แต่ตะขาบอกล้อตัวนี้เกิดการวิวัฒนาการมาแล้ว สมองของมันจึงยิ่งฉลาดขึ้น หลังจากที่เกลียดชังมนุษย์เข้าแล้ว มันจึงลงมือกับสงเหี้ยและสงฉีไม่เลิกรว

ร่างสัตว์อสูรของสงเหี้ยกับสงฉีใหญ่มาก แต่ตะขาบอกล้อเองก็ไม่ได้ด้อยไปกว่ากัน ทั้งสองฝ่ายโรมรันฟันแทงกันไปมา

“โฮก!” สงฉีส่งเสียงคำราม หมายความว่าให้รีบหนีไป

แต่สงเหี้ยรู้ดี หากตนจากไป สงฉีจะต้องทั้งชีวิตไว้ที่นั่นแน่ แต่หากทั้งสองรวมมือกัน...

สงเหี้ยตะปบไปที่ช่องท้องของตะขาบอกล้อ ทำให้บนร่างอีกฝ่ายเกิดแผลขึ้นมาหนึ่งแห่ง แตกก็สายเกินไป เขาพลิกกลับมาเสียเปรียบอีกครั้ง

และในเวลาหนึ่งเองที่สงเหี้ยสังเกตเห็นกระป๋องหนังสัตว์ที่ตกอยู่บนพื้นตอนที่เขาเปลี่ยนร่างเป็นสัตว์อสูร

โจวจี้เตรียมอาวุธให้เขาอยู่เป็นประจำ คราวนี้ก็ยิ่งเตรียมมาพิเศษให้ ของสิ่งนี้สงเหี้ยไม่เคยใช้มาก่อน

เขาชอบต่อสู้อยู่โดยใช้ร่างสัตว์อสูร เต็มใจจะฝึกฝนพลังต่อสู้อย่างสุดกำลัง

แต่ตอนนี้...

สงเหี้ยหยิบกระโปรงหนังสัตว์ขึ้นมาแล้วโยนไปยังปากของตะขาบอปล้อง
ที่กำลังอ้ากว้าง

กระโปรงหนังสัตว์ตัวนั้นถูกตะขาบอปล้องเขมือบลงไป

จากนั้นตะขาบอปล้องก็ยังคงตรงเข้ามากัดสงเหี้ย...

ในเวลานี้สงเหี้ยไม่มีเวลาแม้แต่จะนึกเสียใจภายหลัง เขาทำได้เพียง
ยื่นหัตถ์สู้ต่อไป ต่อมาในขณะที่เขากับสงฉีต่างก็มีบาดแผลเต็มตัว ตะขาบอปล้อง
ตัวนั้นกลับปล่อยพวกเขา แล้วลงไปดินพลิกตัวไปมาอยู่บนพื้น

พุ่มไม้ที่อยู่รอบ ๆ ถูกทับจนแบนราบ แม้แต่ต้นไม้เล็ก ๆ บางต้นก็ยังถูกชน
ล้ม ตะขาบอปล้องตัวนั้นยังคงม้วนตัวแล้วลี้ซนไปรอบทิศ

หมีสีน้ำตาลและหมีขาวโลกที่ปีนต้นไม้ไม่เก่งต่างพากันสับสน แล้วจึงพากัน
วิ่งหนีเตลิดไปไกล จากนั้นเมื่อย้อนกลับไปดูอีกครั้งพวกเขา ก็พบว่าตะขาบอปล้อง
ตัวนั้นตายแล้ว

สงฉีเปลี่ยนกลับเป็นร่างมนุษย์ เขายังคงตื่นตระหนกไม่หาย “เจ้าเอาอะไร
ให้มันกินหรือ”

สงเหี้ยเองก็เปลี่ยนร่างกลับเป็นมนุษย์เช่นกัน “ยาพิษนะ”

สงฉีสูดหายใจลึก แล้วเอ่ยขึ้นมาทันทีทันใด “สงเหี้ย เจ้าฉลาดจริง ๆ...”

“ไม่ต้องพูดแล้ว พวกเราไปกันเถอะ” สงเหี้ยเอ่ย

หากเปลี่ยนเป็นเมื่อก่อน เวลานี้ควรจะนำเหยื่อกลับไปแล้ว แต่ตอนนี้
เขากับสงฉีบาดเจ็บหนัก...เหยื่อที่แบกมาตลอดทางนั้นก็อาจจะกลายเป็นเหยื่อ
ของผู้อื่นแทน ทางเลือกที่ชาญฉลาดที่สุดของพวกเขาคือการทิ้งเหยื่อไว้และ
รีบกลับไปโดยเร็ว

สงฉีก็เข้าใจในกฎเกณฑ์ข้อนี้เช่นกัน ทั้งสองทำแผลอย่างง่าย ๆ เสร็จ
ก็เตรียมตัวออกไปจากที่นี่

สัตว์อสูรร่างยักษ์

สงเหี้ยกับสงฉีไม่สนใจตะขาบอกลปล้องตัวที่ถูกยาพิษจนตายตัวนั้นอีก ทว่าขณะที่กำลังจะจากไป จู่ๆ ก็มีพวกมันอีกสามตัวโผล่ออกมาจากด้านข้าง

ตะขาบอกลปล้องเหล่านี้ตัวเล็กกว่าตัวก่อนเล็กน้อย แต่เรียกได้ว่าใหญ่ยักษ์เช่นกัน เมื่อสงเหี้ยกับสงฉีเห็นพวกมันเข้า หัวใจก็ปลันกระตุกวูบ

ก่อนหน้านี้มีเพียงแค่ตัวเดียว แม้จะตั้งกังวลทั้งหวาดกลัว แต่ก็ยังพอที่จะรับมือกันไหว ตอนนั้นก็กลับมาเพิ่มอีกสามตัว...

สัตว์พวกนี้มาจากที่ไหนกันแน่

“สงฉี เจ้ารีบหนีไป รีบไปแจ้งคนในเผ่า!” สงเหี้ยเอ่ย

ถ้าปล่อยให้เจ้าพวกนี้เข้าไปในเผ่าได้ละก็...ทุกคนในเผ่าจบสิ้นแน่!

หากเทียบกับสงฉี พลังต่อสู้ของสงเหี้ยแข็งแกร่งกว่านิดหน่อย สามารถขวางกั้นตะขาบอกลปล้องพวกนี้ไว้ได้!

หลังจากสงเหี้ยพูดจบเขาก็เปลี่ยนร่างเป็นสัตว์อสูร กระโจนเข้าหาตะขาบอกลปล้องพวกนั้นทันที

สงฉีหันหลังแล้วรีบวิ่งออกไป...ในเวลาเช่นนี้จะมาปฏิบัติอะไรเหตุผลย่อมไม่ได้

เขาต้องหาคคนมาช่วยสงเหี้ยให้เร็วที่สุด!

โจวจี้ได้ผลบุญพลังจิตไปกับการช่วยรักษาเซี่ยงเทียนจนเกลี้ยงแล้ว จึงไม่ได้ใช้พลังจิตของตนสำรวจบริเวณโดยรอบอย่างเช่นเคย เขาเพียงค่อยๆ เดินไปข้างหน้า และถือโอกาสศึกษาทำความเข้าใจพลังงานในร่างกายดูด้วย

พลังงานพวกนี้จู่ๆ ก็มีขึ้นมาฉับพลัน อันที่จริงตัวเขาเองก็ใช้ไม่ค่อยเป็นเท่าไร แต่ก่อนหน้าที่เขาจะได้เผชิญหน้ากับเซี่ยงเทียน ก็ได้ลองศึกษาทำความเข้าใจวิธีใช้งานมันมาบ้างแล้ว

อย่างเช่นเขาสามารถใช้พลังงานสร้างที่กำบังครอบลงบนตัวได้ เมื่อมีที่กำบังเช่นนี้ เขากับสภาพแวดล้อมโดยรอบจะถูกแยกออกจากกันอย่างแท้จริง แม้ว่าเขาจะไม่อาจหลบหนีการตรวจจับของพลังจิตได้ แต่ก็สามารถปิดบังกลิ่นของตนได้ ทำให้มนุษย์อสูรหรือพวกโดโนเสาร์ที่จมูกไวไม่มีทางเจอเขา

ก่อนหน้านั้นเซี่ยงเทียนเองก็ใช้วิธีนี้เพื่อซ่อนตัวอยู่ใกล้ๆ เผ่าเช่นเดียวกัน

แม้แต่วิธีการเดินทางเองก็ตาม เพียงถ่ายเทพลังงานจากฝ่าเท้าลงไปก็สามารถยกตัวเองขึ้นจากพื้นได้เล็กน้อย โดยห่างจากพื้นหลายสิบนิ้ว ราวกับว่าเหาะเหินเดินอากาศได้อย่างไรอย่างนั้น

โจวจี้กำลังทำความเข้าใจพลังงานนี้อย่างจริงจัง ขณะที่เขากำลังทำความเข้าใจอยู่ จู่ๆ ก็รู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ

เขาได้กลิ่นเลือด มันคือกลิ่นเลือดของมนุษย์อสูร

จมูกของมนุษย์อสูรนั้นดีมาก จุดนี้โจวจี้เองก็รู้มานานแล้ว แถมเขายังพบว่าทักษะในการดมกลิ่นของตนช่างดีเยี่ยม

อาจเป็นเพราะเหตุนี้ เขาจึงทนกลิ่นแปลกๆ ของเนื้อโดโนเสาร์ไม่ไหว

คิดแล้วก็มีเหตุผล ประสาทการรับกลิ่นของช้างถือเป็นสองเท่าของสุนัข ดังนั้นจมูกของเขาในตอนนี่วิภาวของสุนัขด้วยซ้ำ

แต่ถึงกระนั้น เขาก็ยังคงไม่คุ้นชินกับการแยกแยะกลิ่นบนร่างของคนอื่น และไม่ได้ใส่ใจจะไปแยกแยะเช่นกัน

แม้ว่าจะไม่ชินกับมัน แต่กลิ่นเลือดของมนุษย์อสูรนี้ เขาก็ยังคงได้กลิ่นอยู่ดี

มีคนในเผ่าได้รับบาดเจ็บหรือ

โจวจี้ขมวดคิ้วเล็กน้อย เดินไปทางนั้นอย่างรวดเร็ว

ผ่านไปไม่ถึงครึ่งหนึ่ง เขาก็เห็นหมิวโลกที่ทิ้งร่างเประอะไปด้วยเลือดกำลัง
วิ่งอยู่

สงฉิ!

โจวจี้หน้าเปลี่ยนสีไปทันที สงเหี้ยออกไปล่าสัตว์กับสงฉิ และสงฉิก็
เกิดเรื่อง...

สงฉิวิ่งไปที่เผ่าสุดท้าย โจวจี้เองไม่ได้ไปขวางเขา แต่วิ่งต่อไปข้างหน้า
ไม่นานเขาก็เห็นภาพเหตุการณ์อันน่าหวาดกลัวเข้า สงเหี้ยกำลังถูกตะขาบอกล้าง
หลายตัวล้อมเอาไว้!

ขนบนร่างหมิวสีน้ำตาลตัวใหญ่ชุ่มโชกไปด้วยเลือด

โจวจี้เตะตะขาบอกล้างออกไปตัวหนึ่งโดยไม่คิดอะไรทั้งนั้น ขณะเดียวกัน
ในใจก็มีบางอย่างที่เขาไม่สามารถข่มไว้ได้แล้ว

ทำจะไม่ได้แล้ว!

สงเหี้ยถูกตะขาบอกล้างสามตัวล้อมเอาไว้ เขาคิดว่าตนคงไม่รอดแล้ว

ถ้าเขารู้มาก่อนว่าจะเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น เขาจะไม่เดินมาทางนี้แน่นอน...

ขณะที่เขากำลังนึกเสียใจ จู่ๆ ตะขาบอกล้างที่อยู่ตรงหน้าก็ถูกใครบางคน
เตะลิ่วออกไป

สงเหี้ยตอบสนองไม่ได้ขึ้นมาเล็กน้อย ทำได้แค่เพียงมองที่เกิดเหตุด้วย
ความตื่นตระหนก

สำหรับเขาแล้ว ตะขาบอกล้างที่แข็งแกร่งและสามารถปลิดชีวิตเขาได้
เช่นนี้ คิดไม่ถึงว่าจะกลับถูกเตะออกไปอย่างง่ายตายเช่นนี้...

คนผู้นั้น...

สิ่งที่ดึงดูดสายตาของเขาคือชายร่างสูงใหญ่ที่สวมชุดที่ทำจากพืชแลดูงดงาม
หลังจากคนผู้นี้เตะตะขาบอกล้างออกไปแล้ว จึงแบกร่างสัตว์อสูรของเขาขึ้นมา

กระแสน้ำร้อนไหลเวียนซึมซาบเข้าสู่ร่างกายของเขา สงเหี้ยก็รู้สึกมี
กำลังวังชาขึ้นมาทันที ขณะนั้นเขารู้สึกซาบซึ้งอย่างยิ่ง

เขาอยากจะเปลี่ยนร่างเป็นมนุษย์เพื่อขอบคุณ แต่ไม่ทันที่จะได้พูดอะไร
เขาก็ถูกโยนออกไปเสียแล้ว

สงเหี้ย "..."

ทำไมคนผู้นั้นถึงช่วยเขา แล้วยังจับเขาโยนออกไปด้วยเล่า

แล้วอีกอย่าง ร่างสัตว์อสูรของเขาหนักมาก แต่กลับถูกโยนออกไปอย่าง
ง่ายตายถึงเพียงนี้เลยรี

สงเหี้ยไม่รู้จะตอบสนองอย่างไร จากนั้นเขาเห็นว่าชายร่างสูงใหญ่สวม
ชุดยาวสีเขียวดวงตามผู้นั้นเปลี่ยนร่างเป็นช่างยักษ์ขึ้นมาในทันใด

นั่นเป็นช่างยักษ์จริง ๆ สงเหี้ยมีชีวิตอยู่มาหลายปีเช่นนี้ แต่ไหนแต่ไร
ยังไม่เคยพบเจอสิ่งมีชีวิตที่ตัวใหญ่และน่าหวาดกลัวเช่นนี้มาก่อน

ร่างสัตว์อสูรของชายร่างสูงใหญ่ผู้นี้ แทบจะคล้ายกับราชาปีศาจในตำนาน
เขามีเขี้ยวยาวแหลมคม จมูกยาวเพื่อย ร่างสูงตระหง่านเทียมเมฆ ช้ำยังมีขนยาว
ดูแล้ว...ทรงพลังอย่างยิ่ง

สงเหี้ยถูกโยนลงบนพื้นหญ้า เมื่อรู้สึกปวดร้าวไปทั้งร่าง เขาก็ตระหนัก
ได้ว่าตนไม่ได้ฝันไป

ร่างสัตว์อสูรของคนเราจะใหญ่ได้ถึงเพียงนี้เลยหรือ

ถึงขนาดว่าเขาไม่เคยเห็นไดโนเสาร์ตัวใหญ่เช่นนี้มาก่อนด้วยซ้ำ!

สงเหี้ยตัวสั่นทึ่มขึ้นมาหน่อย ๆ ด้วยความรู้สึกเคารพนับถือผู้แข็งแกร่ง
ท่านนี้ ทั้งยังเต็มไปด้วยความตื่นเต้น

เขาคิดมาตลอดว่าหากตัวใหญ่เท่าสงเหี้ยได้ก็ถือว่าเก่งกาจมากพอแล้ว
แต่เขาไม่คิดเลยว่าร่างสัตว์อสูรจะยังสามารถใหญ่โตได้อีกถึงเพียงนั้น...

และในเวลาหนึ่งขณะที่สงเหี้ยสังเกตว่าตะขาบอกล้อหลายตัวที่โจมตีเขา
ก่อนหน้านี้ถูกเหยียบจนแหลกไปแล้ว

สำหรับเขาแล้วตะขาบอกล้อที่เรียกได้ว่าใหญ่ยักษ์นี้ สัตว์อสูรร่างยักษ์นั้น
กลับเหยียบจนแหลกได้อย่างง่ายดาย แต่เรื่องนั้นช่างมันเถอะ สัตว์อสูรร่างยักษ์นี้
ยังพุ่งทะยานไปยังที่ที่อยู่ไม่ไกลกับหมอบีประจำเผ่าซึ่งกำลังย้ายคนในเผ่าว่าอย่าได้
เฉียดกรายเข้าไปในป่า

ไม่ว่าเขาจะผ่านไปไหน พื้นที่ตรงนั้นก็เห็นเตียนไปหมด ต้นไม้บนพื้น
ถูกชนล้ม ไดโนเสาร์ตัวใหญ่จำนวนหนึ่งถูกฆ่าตาย ยิ่งไปกว่านั้นยังมีตะขาบอกล้อ
ถูกปลิดชีพไปอีกไม่น้อย

สัตว์อสูรร่างยักษ์ตัวนี้ผ่านไปทีใดก็ทำลายพื้นที่จนเห็นเตียนทิ้งไว้เบื้องหลัง

มองเห็นได้อย่างชัดเจน

สงเหี้ยมจ้องมองเหตุการณ์ทั้งหมดด้วยความตะลึงงัน แทบจะเรียกคืนสติไม่ได้

“ฮูมมมม!” ทันใดนั้นเสียงคำรามสะท้านฟ้าก็ดังขึ้นอีกครั้ง สงเหี้ยมมองไปอีกทีก็เห็นสัตว์อสูรร่างยักษ์นั้นวิ่งไปบนเขาที่ไม่ไกล งวงยาวกวาดไปทั่ว ต้นไม้ยักษ์นับไม่ถ้วนถูกถอนขึ้นมา จากนั้นถูกโยนขึ้นไปบนฟ้า

และเป็นเพราะเขาวิ่ง ทำให้พื้นดินที่อยู่ใต้เท้าของสงเหี้ยมสั่นสะเทือนขึ้นมาด้วย

เป็นคนที่แข็งแกร่งอะไรเช่นนี้!

สงเหี้ยมมองด้วยความอึ้งงันไปครู่หนึ่ง

ในเวลานี้ ผู้คนในเผ่าหมีใหญ่ต่างตกใจกับความเคลื่อนไหวที่แผ่ออกมาจากที่ไกลๆ

เมื่อคืนวานไม่มีใครในเผ่าสังเกตเห็นความเคลื่อนไหวของเซียงเทียน แต่ครั้งนี้...

ความเคลื่อนไหวนี้รุนแรงยิ่งนัก!

หลังจากที่เซียงเทียนมาในตอนเช้า สงเหือกก็เอาแต่ปรึกษาเรื่องนี้กับหมอผีประจำเผ่า ไม่ได้ออกไปไหน

ปรึกษากันไปปรึกษากันมา สุดท้ายทั้งคู่กลับไม่ได้ความอะไร สงเหือกเอ่ยว่า “ข้าไม่รู้ว่าคนผู้นั้นจะมาอีกหรือไม่”

“เขาแข็งแกร่งเกินไป พวกเราทำอะไรไม่ได้เลย” หมอผีประจำเผ่าถอนหายใจ

ขณะทั้งสองกำลังสับสน ทันใดนั้นพวกเขาก็รู้สึกว่ามีบางอย่างกำลังเคลื่อนไหว...

“เกิดอะไรขึ้น” สงเหือกตื่นตกใจ

“ให้ทุกคนออกไปตรงที่ราบระหว่างช่องเขา!” หมอผีประจำเผ่าพูดแล้ววิ่งออกไป

หมอผีประจำเผ่าอายุไม่น้อยแล้ว เวลาเดินมักจะก้าวช้าๆ เสมอ แต่ยามนี้เขากลับเดินเร็วอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน คิดไม่ถึงว่าจะเดินนำหน้าสงเหือกไปแล้ว

สงเหอวิ่งตามหลังหมอผีประจำเผ่าออกมานอกถ้ำ เมื่อมาถึงข้างนอกแล้ว เขาตะโกนว่า “ทุกคน รีบออกมาข้างนอก!”

ทุกคนในเผ่าเชื่อฟังสงเหอมาก ไม่ต้องพูดถึงเรื่องเซียงเทียนมาจับผิด ตอนเช้าวันนี้...ในเวลานี้ไม่ว่าวัยใดเพศใดล้วนมาอยู่ที่ราบระหว่างช่องเขาแล้ว ยังมีบางคนถึงขั้นเปลี่ยนร่างเป็นสัตว์อสูรเพราะตกใจที่แผ่นดินสั่นสะเทือน

เมื่อมาถึงที่ราบระหว่างช่องเขา สงเหอถามทันทีว่า “ท่านหมอผี เกิดอะไรขึ้นหรือ”

“อาจเป็นแผ่นดินไหว! เทพอสูรได้สังหารไดโนเสาร์ชั่วร้ายและฟังกบลบพวกมันลงในดิน แต่บางครั้งไดโนเสาร์พวกนั้นยังมีชีวิตอยู่ได้ เมื่อพวกมันพลิกตัว แผ่นดินสั่นสะเทือน ยอดเขาพังทลาย ท่านอาจารย์ของข้าบอกว่าจะเกิดเรื่องนี้ขึ้นเมื่อไร จะต้องออกจากถ้ำมาอยู่ที่ที่กว้างขวางและเปิดโล่งให้ได้”

หมอผีประจำเผ่าเอ๋อเสียดัง และเพื่อให้คนทั้งเผ่าได้ยิน ตอนที่เขาพูดจึงตะโกนขึ้นอย่างสุดเสียง

“ท่านหมอผี ไดโนเสาร์ชั่วร้ายนั้น...ดูเหมือนว่าจะหนีไปแล้ว” สงเหอพูดหมอผีประจำเผ่า “??”

เมื่อเห็นว่าบิเบหน้าหมอผีประจำเผ่าเต็มไปด้วยความสงสัย สงเหอจึงชี้ไปยังภูเขาลูกหนึ่งที่อยู่ไกลออกไปแล้วพูด “ท่านหมอผีดูสิ นั่นคือไดโนเสาร์ตัวนั้นใช่หรือไม่”

ดังคำพูดที่ว่า ‘มองไปบนเทือกเขาเห็นม้าวิ่งไปตาย’¹

สิ่งที่เหมือนภูเขามองเห็นได้ชัดเจนอยู่ตรงหน้า แต่หากต้องการไปที่นั่นจริงๆ ต้องเดินทางหนึ่งหมื่นแปดพันหลี่เลยทีเดียว

ส่วนภาพที่เห็น บนภูเขาเขียวขจีลูกนั้นที่มองดูใกล้กับเผ่าของพวกเขา แต่อันที่จริงอยู่ห่างแสนไกลนั้น จู่ๆ ก็ปรากฏเส้นทางยาวขึ้นมาหนึ่งสาย

ไม่มีทางพูดได้ว่าจู่ๆ จะมีเส้นทางปรากฏขึ้นมาได้เอง แต่ควรจะเป็นเพราะมีสัตว์อสูรร่างยักษ์ตัวหนึ่งวิ่งขึ้นไปบนภูเขาต่างหาก ซ้ำยังใช้ร่างฟุ้งทะยานแหวกป่าที่บจนกลายเป็นทางสายหนึ่ง

¹ มองไปบนเทือกเขาเห็นม้าวิ่งไปตาย อุปมาว่าดูเหมือนใกล้ แต่จริงๆ แล้วอยู่ไกลมาก

และตอนนี้พวกเขาสัมผัสได้ถึงแรงสั่นสะเทือนน้อยๆ บนพื้นดิน ซึ่งเกิดจากสัตว์อสูรร่างยักษ์ตัวนั้น

หมอผีประจำเผ่ามองไปยังภูเขาสูงนั้นและอ้าปากกว้างด้วยความตกใจ ทว่าไม่นานเขารีบปิดปาก แล้วเอ่ยขึ้นว่า “ทุกคน รีบไปหลบตรงที่ราบระหว่างช่องเขาเร็วเข้า!”

หากเจอแผ่นดินไหวควรวิ่งไปในที่โล่งกว้าง แต่หากเจอสัตว์อสูรร่างยักษ์เช่นนี้...จงไปซ่อนตัวเสีย!

หมอผีประจำเผ่ารีบวิ่งเข้าไปตรงที่ราบระหว่างช่องเขา จากนั้นก็เริ่มภาวนา “เทพอสูรผู้มีเมตตา โปรดช่วยคุ้มครองสาวกของท่านด้วยเถิด!”

“ท่านหมอผี...” สงเหอพาคคนวิ่งเข้ามา “ตอนนี้เราควรทำอย่างไรกันดี”

หมอผีเหลือบมองสงเหอและตอบว่า “ภาวนากันเถอะ!”

หากสัตว์อสูรร่างยักษ์นั้นอยากฆ่าพวกเขา จะหนีอย่างไรก็คงไม่พ้น ตอนนี้พวกเขาทำได้เพียงภาวนาเท่านั้น

คนในเผ่าเชื่อฟังหมอผีประจำเผ่ามาก คราวนี้ทุกคนคุกเข่าลง แต่กลับมีบางคนพูดว่า “มีคนออกไปล่าสัตว์นั้นนา”

อีกคนพูดว่า “ดูเหมือนว่าสงเหอจะไปกับสงจี๋ไปทางนั้นด้วย”

สงเหอหันมาเปลี่ยนสีหน้าที่ ในที่สุดเขาก็พูดว่า “มาภาวนากันเถอะ!”

พลันผู้พูดก็คุกเข่าลง แต่คุกเข่าไปได้ไม่นานก็มีอีกคนหนึ่งพูดว่า “โจวจี้หายไป”

สงเหออึ้งงันไปแล้ว

เมื่อครู่ทุกคนไม่ได้สังเกตว่าโจวจี้มีอยู่หรือไม่ จนกระทั่งมีคนพูดถึงสงเหอถึงได้มีคนไปตามหาโจวจี้ในกลุ่มคน จากนั้นก็พบว่าโจวจี้หายไป

“เขาอยู่กับข้าเมื่อไม่นานมานี้เอง แต่ตอนนี้...” หมอผีประจำเผ่าถอนหายใจ “เขาต้องไปตามหาสงเหอแน่”

“ท่านหมอผี...” สงเหอพูด

“พวกเราขึ้นไปดูข้างบนกันเถอะ” หมอผีประจำเผ่าชี้ไปเหนือที่ราบระหว่างช่องเขา

สงเหอพยักหน้า ไม่นานก็ปีนมาบนเขาพร้อมกับหมอผีประจำเผ่า ปีนมาได้

ลักพักหมอดีประจำเผ่าก็ป็นไม่ไหวแล้ว ดังนั้นสงเหอกี้จึงแบกเขาไว้บนป่าของตน
เสียดเลย จากนั้นพาขึ้นไปบนยอดเขาโดยใช้เส้นทางที่พวกเขาขุดขึ้น

เมื่อมองจากยอดเขา มุมมองภาพกว้างขวางอย่างยิ่ง พวกเขาารู้สึกว่าในป่า
ผืนนั้นมีเพียงสัตว์อสูรยักษ์เท่านั้นที่เดินไปตามเส้นทางสายใหญ่ และตอนนี้
ป่าที่ผืนใหญ่กลับกลายเป็นเหียนเตียนไปเสียแล้ว

ป่าผืนนั้นถูกลสัตว์อสูรสร้างยักษ์ทำลายอย่างไม่ต้องสงสัย

หมอดีประจำเผ่ามองดูภาพนี้แล้วรู้สึกสับสนเล็กน้อย “มันจะทำอะไร
กันแน่”

สงเหอไม่เข้าใจเช่นกัน... “มันบ้าไปแล้วหรือ?”

ทำไมเจ้าสัตว์อสูรตัวนั้นถึงดูเหมือนกำลังถอนต้นไม้ เขามีความแค่นอะไร
กับต้นไม้บนภูเขาหรือ

ทุกที่บนภูเขาภูนั้นไม้แต่ต้นไม้ ซึ่งต้นไม้เหล่านั้นไม่ใช่สิ่งที่พวกไดโนเสาร์
ชื่นชอบ ดังนั้นจึงไม่อาจเป็นพื้นที่ล่าสัตว์ให้เผ่าได้ ตอนนี้ป่าถูกทำลายลงแล้ว
สงเหอกลับลอบดีใจเล็กน้อย

“อย่าพูดเหลวไหล!” หมอดีประจำเผ่าบรามสงเหอทันที “เราภาวนาขออย่า
ให้สัตว์อสูรสร้างยักษ์ตัวนี้เป็นบ้า เพราะหากมันบ้าคลั่งขึ้นมาละก็ หายนะย่อม
มาเยือนพวกเราแน่นอน!”

ขณะที่หมอดีประจำเผ่าพูดก็รู้สึกว่ามันได้ทำล้นสะเทือนอีกครั้ง

“ท่านอาจารย์ของข้าบอกว่า ไดโนเสาร์บางตัวยามเคลื่อนไหว แผ่นดินล้วน
สั่นสะเทือน คิดไม่ถึงว่าจะเป็นเรื่องจริง...” หมอดีประจำเผ่าถอนหายใจยาว รู้สึก
ว่าเผ่าโชคไม่ดีเอาเสียเลย

ตอนเช้าพวกเขาเจอเซียงเทียน ตอนนี้นำเจอสัตว์อสูรสร้างยักษ์ตัวนี้อีก...

ผู้คนในเผ่าหมีใหญ่ต่างพากันใจล้นสะท้านเมื่อมองดูภาพเหตุการณ์ที่อยู่
ไกลๆ พวกนั้น ยังไม่ต้องเอ่ยถึงตัวสงเหี้ยเลย

เมื่อเห็นว่าต้นไม้ยักษ์บนภูเขาซึ่งอยู่ไม่ไกลถูกลสัตว์อสูรสร้างยักษ์ตัวนั้นดัน
จนล้มลั่น สงเหี้ยเพียงรู้สึกว่าจะเลือดกำลังเดือดพล่านไปทั่วร่างกาย

สัตว์อสูรสร้างยักษ์ตัวนี้ร้ายกาจมากจริงๆ!